



בש"פ 3137/14 - עדי מרגני נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 3137/14

לפני: כבוד השופט י' עמית

העורר: עדי מרגני

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בנצרת בתיק מ"ת
12779-02-14 שניתן ביום 3.4.2014 ע"י כב' השופט
ס' דבור

תאריך הישיבה: י"א באייר התשע"ד (11.5.2014)

בשם העורר: עו"ד עידית רייכרט ועו"ד תומר שוורץ
בשם המשיבה: עו"ד לינור בן-אוליאל

החלטה

ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בנצרת (כב' השופט ס' דבור) מיום 3.4.2014 במ"ת 12779-02-14, בגדרה הורה בית משפט קמא על מעצרו עד לתום ההליכים של העורר.

1. נגד העורר, הוגש ביום 6.2.2014 כתב אישום לבית המשפט המחוזי בנצרת, הכולל שלושה אישומים.

לפי האישום הראשון, ביום 21.1.2014 העורר הזמין את המתלוננת, עמה היה בקשר טלפוני במשך כחודש ימים, להיפגש בדירתו שבטבריה. באותו יום, טרם הפגישה, התכתבו השנים והמתלוננת הביעה חשש להגיע לביתו של אדם זר בעיר זרה, אך העורר הרגיע אותה. בסביבות השעה 23:00 הגיע העורר יחד עם חברו (להלן: החבר) לאסוף את המתלוננת מביתה בעפולה, השלושה נסעו לדירתו של העורר והחבר עזב את המקום. השניים שוחחו בסלון הדירה, צפו בטלוויזיה, שתו אלכוהול ואכלו, והעורר גם עיסה את גבה של המתלוננת, בהסכמתה, לאחר שהאחרונה הורידה את הסוודר שלבשה ונותרה בגופיה. בשלב מסוים, חשה המתלוננת עייפה וביקשה לחזור לביתה. העורר הציע למתלוננת כי



בינתיים, עד שהחבר יגיע להחזירה לביתה, תיכנס לישון במיטה בחדר השינה. המתלוננת נכנסה למיטה, העורר סייע לה לחלוץ את נעליה ונשכב לידה, ואמר לה כי הוא נכנס לישון איתה. או-אז דרש ממנה להוריד את מכנסיה, במקביל החל להפשיטה בכוח, תוך שהוא מתעלם ממחאתה ומניסיונותיה להדוף אותו, והחדיר את איבר מינו לאיבר מינה. המתלוננת החלה לבכות, ובשלב מסוים הוציא העורר את איבר מינו מאיבר מינה. המתלוננת התלבשה בעודה בוכה, אך העורר הוריד שוב את מכנסיה בכוח, אמר לה כי הוא לא בא על סיפוקו וכי בכוונתו "לעשות ביד" ואף ביקש שתסתובב כי הוא "רוצה לראות". המתלוננת הצליחה להרים את מכנסיה, התיישבה על המיטה ומיררה בבכי. קרוב לשעה 5:00 בבוקר ביום 22.1.2014 הגיע לבסוף החבר לאסוף את המתלוננת ולהחזירה לביתה.

עוד נטען כי כבר בסמוך לעזיבתה את הדירה, ובימים שלאחר מכן העורר המשיך להתקשר אל המתלוננת באינטנסיביות ושלח לה עשרות הודעות בהן התנצל על מעשיו. כך למשל כתב לה כבר באותו בוקר "[...] אל תתעלמי ממני ותתני לי להרגיש יותר מסריח עם עצמי בא לי להקיא עלי מרוב שאני נגעל מההתנהגות שלי של אתמול. רע לי מאוד [...] ועם טיפה נכנסתי לך ללב תתייחסי למה שאני אומר [...]". המתלוננת לא ענתה לשיחותיו ולא השיבה להודעותיו של העורר, פרט להודעות בהם ביקשה שלא ייצור עימה קשר. כך לדוגמה כתבה לו כי "לא רוצה לשמוע את מה שיש לך לומר לא מעניין אותי. תקשיב לי טוב מה שהיה אתמול יש אלוהים בשמיים והוא ישלם למי שצריך...רמסת את הכבוד שלי עם ההתנהגות הבהמתית שלך. בכוח ובאגרסיביות בגועל להשיג את מה שאתה רוצה בלי להתחשב ברצונות שלי ובי [...]". העורר הפציר במתלוננת, גם באמצעות אחותו, שלא להגיש תלונה במשטרה ואמר לה כי הוא מוכן בתמורה לפצותה. ביום 24.1.2014 הסכימה המתלוננת לתחניתו להימנע מהגשת תלונה במשטרה בתמורה לפיצוי בסך של 10,000 ₪, אותו יעדה לטיפול פסיכולוגי. באותו יום, העורר פנה לעורך דין וטען בפניו כי המתלוננת סוחטת אותו ומאיימת להגיש נגדו תלונת שווא למשטרה באם לא ישלם לה 10,000 ₪. העורר ועורך הדין סיכמו ביניהם כי העורר יזמין את המתלוננת למשרדו של עורך הדין על מנת לחתום כביכול על חוזה המעגן את ההסכמות ביניהם, וכי הפגישה תוקלט במצלמה נסתרת. בהתאם לתוכנית, ביום 26.1.2014 הזמין העורר את המתלוננת למשרדו של עורך הדין על מנת לחתום כביכול על הסכם שיעגן את ההסכמות ביניהם. לאחר שחתמה המתלוננת, שהגיעה בליווי דודתה, על המסמך, ולאחר שסכום הכסף נספר בפניה, הודיע העורר כי לא יחתום על ההסכם וכי המתלוננת סוחטת אותו באיומים.

בגדר האישום הראשון יוחסו לעורר עבירות של אינוס לפי סעיף 345(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק); מעשה מגונה בכוח לפי סעיף 348(ג1) לחוק; הדחה בחקירה בנסיבות מחמירות לפי סעיף 245(ב) ביחד עם סעיף 249א(2) לחוק; הדחה בחקירה לפי סעיף 245(א) לחוק; ושיבוש מהלכי משפט לפי סעיף 244 לחוק.

לפי האישום השני, כארבעה חודשים לפני האירוע נשוא האישום הראשון, העורר פנה למתלוננת אחרת באמצעות הפייסבוק ובהמשך היו השניים בקשר טלפוני. ביום 9.9.2013 נפגש העורר עם המתלוננת בביתו שבטבריה. במהלך הפגישה, כשנכנסה המתלוננת לשירותים הציץ העורר לשירותים. המתלוננת יצאה מהשירותים וביקשה לעזוב את הבית, והעורר התנצל והחל לנשק את ידיה ורגליה. המתלוננת ביקשה שיחדל ויחזירה לביתה, אך הוא בתגובה קילל אותה, נעל את דלת ביתו ומנע ממנה לעזוב את הבית, למרות בקשותיה החוזרות ונשנות. תוך כדי כך, התקרב העורר למתלוננת, נישק אותה בכוח בפיה, נגע בחזה מעל לחולצה וברגליה, וזו בתגובה הפצירה שיפסיק והתרחקה ממנו. העורר המשיך למנוע מהמתלוננת לעזוב את ביתו, ואף יצא ונעל את הבית ושכ כעבור זמן קצר. רק בחלוף כשלוש שעות מאז ביקשה המתלוננת לראשונה לצאת, פתח העורר את דלת הבית והמתלוננת יצאה מהמקום בריצה והזעיקה את המשטרה.



בגדר אישום זה, יוחסו לעורר עבירות של מעשה מגונה בכוח לפי סעיף 348(ג1) לחוק; מעשה מגונה לפי סעיף 348(4) לחוק; כליאת שווא לפי סעיף 377 לחוק; ואיומים לפי סעיף 192 לחוק.

נספר כי בעקבות התלונה, העורר נחקר ונעצר ולאחר מכן שוחרר למעצר בית למספר ימים.

לפי המתואר באישום השלישי, שאף הוא התרחש כארבעה חודשים לפני האישום הראשון, בחודש ספטמבר 2013 העורר התקשר למתלוננת נוספת, הזדהה בשם אורי ממועדון פלוני, וניהל עימה שיחת חולין. יש לציין כי אכן קיים יחצ"ן של אותו מועדון העונה לשם אורי. בהמשך התקשר אל המתלוננת עשרות פעמים בזהותו הבדויה, שאל אותה שאלות אישיות, לרבות שאלות בנושאי מין, ולחץ עליה להיפגש עימו. המתלוננת סירבה להצעתו של העורר, והאחרון טען בפניה, טענת שווא, כי יש בידיו סרטון שבו היא מצולמת מקיימת יחסי מין, ואיים עליה כי בכוונתו לפרסם את הסרטון באינטרנט.

בגדר אישום זה, יוחסו לעורר עבירות של התחזות כאדם אחר לפי סעיף 441 לחוק; איומים לפי סעיף 192 לחוק; והטרדה מינית לפי סעיף 3(א)(3) יחד עם 5(א) לחוק למניעת הטרדה מינית, תשנ"ח-1998.

נספר כי בעקבות תלונה שהוגשה כנגד העורר על ידי המתלוננת באישום זה, העורר נחקר ולאחר מכן שוחרר ללא תנאים מגבילים.

3. בד בבד עם הגשת כתב האישום נגד העורר, הוגשה בקשה למעצרו עד תום ההליכים נוכח חזקת המסוכנות בעניינו והחשש כי שחרורו יביא לשיבוש הליכי משפט, בין היתר, נוכח העבירות של הדחה בחקירה ושיבוש הליכי משפט המיוחסות לו.

ביום 20.2.2014 התקיים דיון בבקשה בפני בית משפט קמא. העורר הסכים לקיומן של ראיות לכאורה ועילת מעצר, אם כי טען לחולשה בעוצמת הראיות. בהחלטתו מיום 25.2.2014, בית משפט קמא קבע כי עיון בתיק החקירה מעלה כי קיימות ראיות לכאורה לעניין שלושת האישומים וכי קיימת עילת מעצר המתבססת על מסוכנותו של העורר וחשש לשיבוש הליכי משפט. עוד נקבע, כי על אף שקיימת תשתית ראייתית לכאורית "די חזקה ומוצקה", ועל אף עילות המעצר, יש מקום להזמין תסקיר מעצר בעניינו של העורר, אשר יבחן את נסיבותיו האישיות והמשפחתיות ואת מידת מסוכנותו.

4. ביום 24.3.2014 הגיש שירות המבחן תסקיר בעניינו של העורר. בתסקיר פורט הרקע המשפחתי הקשה של המשיב, וצוין כי המעצר השפיע על העורר והיווה "גורם מרתיע ומטלטל, מבחינה רגשית", אך כי המשיב נוטה להשליך את סיבת מעצרו על מוקדי שליטה חיצוניים.

שירות המבחן התייחס, בין היתר, למשברים וקשיים רגשיים משמעותיים בעברו של העורר; מצבו הרגשי הירוד;



עיוותי חשיבה בתחום מין ומיניות ופרשנות מצבים, ודעות קדומות לגבי המתלוננות; עיסוקו היומיומי בתחום זה; וקושי בריסון דחפיו המיניים בעת מפגש עם נשים זרות. בהתחשב בכל אלה, העריך שירות המבחן כי קיימת רמת סיכון גבוהה להישנות מקרים דומים בעתיד.

עם זאת, סבר שירות המבחן כי ניתן להפחית סיכון זה באמצעות חלופת מעצר, ולאחר שהתרשם לחיוב מהמפקחים המוצעים, מצא כי יש בחלופה המוצעת כדי להפחית סיכון להישנות התנהגות דומה בעתיד, אך יש לשלבה עם איזוק אלקטרוני, איסור על שימוש בטלפון סלולרי ועל קיום מפגשים בין העורר לבין דמויות נשיות כלשהן. כן הומלץ על פיקוח שירות מבחן למשך חצי שנה וטיפול קבוצתי/פרטני במסגרת שירות המבחן.

5. בהחלטתו מיום 3.4.2014, הורה בית משפט קמא על מעצרו של העורר עד תום ההליכים, נוכח המסוכנות הגבוהה הנשקפת מן העורר, כפי שעולה, בין השאר, מקיומם של מספר אישומים בעניינו, התמקדות העורר בעצמו תוך התעלמותו המוחלטת מרצון ומסבלן של המתלוננות, וכן מאופיים וחומרתם של המעשים המיוחסים לו. עוד הוסיף בית משפט קמא, כי לא די בחלופה המוצעת, הממוקמת בסביבת מגוריו, בה העורר פעל וביצע את העבירות המיוחסות לו, ואין בחלופה זו בכדי להרחיק את המשיב מהגורמים אשר הזינו את שורשי ההתנהגות הנטענת בכתב האישום.

מכאן הערר שבפניי.

6. במישור הראייתי טען העורר לעוצמת הראיות. לטענתו, יש לקחת בחשבון כי כל הפעולות שנעשו באותו ערב בדירה, נעשו בהסכמתה של המתלוננת - החל מהגעתה לדירה, דרך העיסוי שעשה לה בגב, כניסתה של המתלוננת למיטה, חליצת נעליה והשתרעותו של העורר לצידה. גרסתו של העורר היא, שעד שלא הבחין כי המתלוננת בוכיה, לא היה מודע לאי הסכמתה לקיום יחסי המין, וכשקלט שהמתלוננת בוכה, הפסיק והוציא את איבר מינו.

לטענת העורר, שגה בית משפט קמא בכך שלא אימץ את המלצת שירות המבחן לשחררו לחלופת מעצר, כאמור בתסקיר המקיף והמאוזן, שלא התעלם מגורמי הסיכון מצד העורר. עוד נטען, כי היה על בית משפט קמא לתת משקל משמעותי לעובדה כי העורר הוא צעיר בן 21 וללא עבר פלילי.

העורר טען כי לא היה מקום להתייחס לאישומים כמקשה אחת, וכי הגיש בקשה להפרדת הדיון בין האישום הראשון לבין האישומים השני והשלישי, שהתרחשו כארבעה חודשים לפני האירוע נשוא האישום הראשון. נטען, כי אף נסיבותיו של האישום הראשון אינן מצדיקות קבלת הבקשה וכי עבירת האינוס המיוחסת לו אינה מהמדרג הגבוה המחייב מעצר עד תום ההליכים. בין המעשה הנטען לבין הגשת התלונה, חלף שבוע ימים. עוד נטען כי אין חשש לשיבוש הליכי משפט, באשר המתלוננת היא אשה דעתנית ואסרטיבית - כפי שעולה מהמפגש בינה לבין העורר במשרד עורך הדין, ומהעימות במשטרה ביניהם. המתלוננת אינה חוששת מהעורר, היא "מעמידה" אותו במקומו, ואף דורשת ומקבלת תיקונים בהסכם שנערך במשרדו של עורך הדין. לטענת העורר, המתלוננת היא שיזמה את תשלום הפיצוי, ולמיצער, הסכימה לקבל פיצוי על מנת "לסגור" את הפרשה, ואילו נכנע העורר לנסיגות הסחיטה מצידה, לא היה נעצר ולא היה מוגש נגדו כתב אישום על אף אחת משלוש הפרשיות המתוארות בכתב האישום.



העורר טען כי יש להביא גם בחשבון כי ההליך העיקרי טרם החל, ושמיעתו תארך זמן רב.

7. אקדים ואומר כי איני מקבל טענת העורר לגבי עוצמת הראיות.

עוד בחילופי המסרונים בין העורר למתלוננת, טרם פגישתם, כתב לה העורר לקראת פגישתם למחרת "פשוט אין לי כבר דחיית סיפוקים איתך" והמתלוננת השיבה לו כי "היום אתה תצטרך לדחות המון את הסיפוקים שלך!!!!!!", ובהודעה נוספת הביעה חשש מלהגיע לביתו של אדם זר בעיר זרה. דהיינו, העורר קיבל "איתות" מראש על כוונתה של המתלוננת שלא לקיים עמו יחסים במפגש ביניהם. גרסת המתלוננת מתחזקת בהתקשרויות אין-ספור והמסרונים ששלח העורר למתלוננת שסירבה להגיב עליהם ולקבל את שיחותיו. כך עולה גם מהודעתה של חברתה של המתלוננת, בשם שלומית, שהעידה על מצבה הנפשי של המתלוננת, שסיפרה לה כי נאנסה על ידי העורר. בדומה, מסרה גם החברה מירי בעדותה. למעשה, גם מהודעתה של אחות העורר עולה כי המתלוננת הייתה בסערת רגשות. אציין כי העורר סיפר לאחותו, ממנה ביקש "לתווך" בינו לבין המתלוננת בנושא הפיצוי, כי המתלוננת ביקשה ממנו לצאת ממנה אך הוא בדיוק הגיע לפורקן בתוכה ומכאן מקור זעמה וכעסה. אלא שגרסה זו לא העלה העורר עצמו, ואף המתלוננת לא טענה לכך.

גם המסרונים ששלחה המתלוננת לעורר לאחר שעלה נושא הפיצוי, יכולים ללמד על הלך רוחה. כך, לדוגמה, כותבת המתלוננת: "אם זה לא מקובל עליך אני מעדיפה ללכת בדרך הישר [...] אני לא מחפשת לנצל את המצב ולא מחפשת ל'התעשר' [...] אלא ההרגשה שבאמת תשלם על המעשה שלך [...] ואני נאכלת וסובלת ביני לבין עצמי!! [...]". לא למותר לציין כי המתלוננת סיפרה כי בעקבות האירוע היא נזקקת לטיפול פסיכולוגי, וזו הסיבה שדרשה פיצוי מהעורר.

ודוק: לא נעלמו מעיני הדקויות לגבי האירוע עצמו. המתלוננת התבטאה בהודעתה כי העורר החל לשלוח ידיים ולפתוח את מכנסיה למרות שאמרה לו שיפסיק ושאינה רוצה, אך במקומות אחרים בהודעתה עולה כי לכאורה הייתה פסיבית, וברגע שהחלה לבכות העורר הפסיק את מעשיו, כביכול לא הבין קודם לכן שאינה מעוניינת – "כשהתחלתי לבכות הוא כאילו הבין שהוא עושה משהו לא בסדר [...] אז הוא אמר לי מה את לא נהנית, משהו כזה. אמרתי לו ממש לא. אם הייתי נהנית לא הייתי בוכה. הוא זז ממני [...] יכול להיות שהוא חשב שאני מעוניינת בו או שזה היה בהסכמה או מרצון שלי. אבל כל הסיטואציה הזאת לא הייתה מרצוני בלבד והוא מודע לטעות שלו." (הודעת המתלוננת מיום 27.1.2014). עם זאת, הרושם הכללי המתקבל מהודעות המתלוננת הוא, כי העורר התעלם מהתנגדותה של המתלוננת, גם אם הייתה רפה, ואזכיר כי לצורך עבירת האינוס אין צורך בהתנגדות אקטיבית מצד נפגע העבירה, והיסוד הנדרש הוא אי הסכמה. כאמור, די לעיין במסרונים בהם "הפציץ" העורר את המתלוננת בימים לאחר האירוע, ובמה שכותבת לו המתלוננת שביקשה כי יפסיק להתקשר אליה, כדי להתרשם כי העורר עצמו הבין כי נהג בניגוד לרצונה.

8. אילו היה מעשה האינוס עומד בבדידותו, דומני כי היה מקום לבחון חלופת מעצר, בהתחשב בגילו הצעיר של העורר והיעדר עבר פלילי. ברם, מכלול האישומים מעלה תמונה המעוררת חשש למסוכנות של ממש מצד העורר. שירות המבחן עמד בתסקיר על מסוכנותו של העורר בתחום המיני, והאישומים מצביעים על הסלמת ההתנהגות מצידו. למרות שהמשטרה הוציאה לעורר פעמיים "כרטיס צהוב" בעקבות המעשים המתוארים באישומים 2 ו-3, בגינם נחקר ואף נעצר, העורר לא שנה ולא הפנים את לקחו, והסתבך במעשה האינוס המיוחס לו. התמונה המצטיירת היא של דפוס פעולה של העורר, כמטרידן, מניפולטיבי (העורר הציג בפני עורך הדין שערך את ההסכם בינו לבין המתלוננת

תמונה חלקית בלבד של העובדות), המנסה להפיל ברשתו נשים באמצעות הפייסבוק והטלפון הסלולרי, כשדעותיו הקדומות ועיוותי החשיבה שלו מאפשרים לו "לפרש" את הסיטואציות בדרך הנוחה לו.

9. במצב דברים זה, אני סבור כי יש לילך על פי ההלכה לפיה שחרור נאשם בעבירות מין לחלופת מעצר הוא החרג ולא הכלל, נוכח המסוכנות הטבועה בעבירות מין והחשש להישנות המעשים (ראו, לדוגמה, בש"פ 662/18 פלוני נ' מדינת ישראל (29.1.2012); בש"פ 4073/11 גולדמברג נ' מדינת ישראל (21.7.2011); בש"פ 614/08 מדינת ישראל נ' פרץ (23.1.2008)). בהתחשב בזמינות של המחשב והטלפון הסלולרי, באמצעותם טוהה העורר את הקשרים שהובילו למעשים המיוחסים לו, הגעתי אפוא למסקנה כי אין מקום לחלופת מעצר.

אשר על כן, הערר נדחה.

ניתנה היום, י"ד באייר התשע"ד (14.5.2014).

ש ו פ ט